

Arrest

nr. 273 784 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2019 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 januari 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Italiaanse broer A.Z.B.

Op 10 april 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 249 984 van 25 februari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 14 juli 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Italiaanse broer A.Z.B.

Op 5 januari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wederom tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden akte die op 12 januari 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2021 werd ingediend door:

*Naam: A.-Z. (...) Voorna(a)m(en): O. (...) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1991 Geboorteplaats: M. (...) RR-nummer: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 02.01.2020 gezinshereniging aan met zijn broer zijnde A. Z. B. (...), van Italiaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Attesten OCMW Tielt dd. 22.07.2021 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- Certificat de proche N°799 dd. 15.04.2021 op naam van betrokkene*
- Attestation de non-imposition à la taxe d’habitation - taxe de services communaux (TH-TSC) N° 12243 dd. 15.04.2021, waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet is onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- Attestation N° 070540600 dd. 07.04.2021 waarin wordt verklaart dat betrokkene niet ingeschreven staat bij de sociale zekerheid in Marokko. Ook dit attest is niet relevant, zoals hierboven aangehaald.*
- Attestation de revenu N° 12243 dd. 15.04.2021, waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene voor wat betreft 2020 geen belastingaangifte indiende. Ook dit attest heeft betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België, waardoor deze ook niet relevant is.*
- Administratief attest N° 72 op naam van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat betrokkene al twintig jaar in hetzelfde huis woonde voor zijn vertrek uit Marokko en dat hij tijdens zijn verblijf in Marokko geen enkele activiteit of arbeid heeft verricht.*

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 11.04.2012, 04.06.2012, 17.07.2012, 03.07.2012, 30.09.2012, 20.01.2013, 62.01.2013, 12.02.2013, 07.05.2013, 12.06.2013, 11.07.2013, 30.07.2013, 04.10.2013, 08.07.2014, 15.04.2015, 11.05.2015, 22.12.2015, 08.04.2016, 17.05.2016, 15.02.2017, 18.03.2017, 29.05.2017, 26.08.2017, 12.12.2017, 28.12.2017, 08.04.2018, 19.06.2018 en 03.10.2018. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.
- Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene na aankomst in België dd. 24.08.2020, 26.09.2020, 14.11.2020, 28.12.2020, 20.01.2021, 31.03.2021, 05.05.2021 en 01.06.2021
- Verzendbewijs van geld vanwege de referentiepersoon aan een derde (M. A. Z. (...)) dd. 04.07.2016.
- Verklaringen vanwege derden waarin zij aangeven dat zij cash geld hebben gegeven aan betrokkene vanwege de referentiepersoon. Echter, gezien verklaringen steeds een gesolliciteerd karakter hebben kunnen deze niet aanvaard worden
- Niet gepersonaliseerde betaling dd. 30.12.2020 (met factuur dd. 30.11.2020) aan K. L. M. BVBA. Er kan niet nagegaan worden wie deze betaling heeft uitgevoerd, betrokkene of de referentiepersoon?
- Overschrijving door betrokkene dd. 03.02.2021 met bijhorende factuur
- Inschrijvingsformulier Scala schooljaar 2019-2020 en 2020-2021 met bijhorende betalingen door betrokkene, Factuur Bib Tielt op naam van betrokkene, Deelcertificaten en contract inburgering op naam van betrokkene
- Verklaring ABVV werkloosheidsvergoeding dd. 23.03.2021 voor de maand november 2020, Individuele rekening 2020 - 2021 Konvert Interim NV, Uitkeringsattest Bond Moyson dd. 18.05.2021 voor de maanden maart - april 2021, allen op naam van de referentiepersoon als bewijs van zijn bestaansmiddelen
- Verklaring vanwege derden dd. 25.01.2021

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert juli 2018 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat: Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 05.02.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

Het gegeven dat betrokkene sedert 05.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

De bestreden akte bevat aldus twee afzonderlijke beslissingen: een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, § 1, 2°, 47/1, 2° *iuncto* 47/3, § 2 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"De inhoud van de alhier bestreden beslissing is quasi identiek aan de beslissing d.d. 10 april 2020 waarbij de aanvraag gezinshereniging zoals ingediend door verzoeker op 2 januari 2020 werd geweigerd. Meer zelfs, de alhier bestreden beslissing verwijst in de motivering naar de aanvraag gezinshereniging van 2 januari 2020 in plaats van die van 14 juli 2021.

Dat dit wijst op een onzorgvuldige voorbereiding van de alhier bestreden beslissing.

Tevens verwijst de bestreden beslissing naar onder meer een verzendbewijs van geld vanwege de referentiepersoon aan een derde (M. A. Z. (...)) dd. 4 juli 2016. Nochtans blijkt noch uit de door de raadsman van verzoeker gevoegde inventaris, noch uit de daarbij gevoegde stukken zelf - zoals opgenomen in het administratief dossier - een dergelijk stuk te zijn gevoegd. Dat dit een onzorgvuldigheid uitmaakt die implicaties heeft op de beoordeling van de aanvraag, met name op de beoordeling van de vraag of verzoeker al dan niet afdoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn broer, referentiepersoon.

Bovendien blijkt de bestreden beslissing conform de oplijsting van de stavingsdocumenten geen rekening te hebben gehouden met het nochtans door verzoeker overgemaakte huurcontract van het woonhuis van zijn broer, referentiepersoon, zoals gevoegd als 18de stuk bij de inventaris - zoals opgenomen in het administratief dossier. Dat ook dit een onzorgvuldigheid betreft die implicaties heeft op de beoordeling van de aanvraag, met name bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, tevens bij de vaststelling dat verzoeker en zijn broer een gezinscel vormen en dat verzoeker heden nog steeds ten laste is van zijn broer, referentiepersoon.

Nog daargelaten de bovenvermelde vaststellingen dient ook om andere redenen opgemerkt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en/of aldaar ten laste was van zijn broer, referentiepersoon.

Overeenkomstig artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet kan aan de hand van stukken uitgaande van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst, dan wel met elk passend middel worden aangetoond dat verzoeker ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn broer, referentiepersoon, quod in casu. Verwerende partij heeft kennis van het gegeven dat verzoeker Spanje op clandestiene wijze is binnengekomen. Evident neemt een dergelijke reis van Marokko over Spanje naar België enige tijd in beslag. Dat verzoeker derhalve wel degelijk heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn broer in zijn land van herkomst, nu hij dat land geruime tijd voorafgaand aan de aankomst op Spaans en later Belgisch grondgebied heeft verlaten. In zoverre de beslissing anders oordeelt, schendt

deze voormeld artikel van de Vreemdelingenwet nu verzoeker het bewijs leverde met elk passend middel. Bovendien toonde verzoeker aan de hand van een administratief attest uitgaande van de bevoegde bestuurlijke overheid, zijnde het attest n°72, aan dat hij geen enkele activiteit of arbeid heeft verricht in Marokko, ergo onvermogen was. Dat de bestreden beslissing ook op dit punt artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt gezien geen rekening wordt gehouden met dit stuk uitgaande van de bevoegde overheid van het land van herkomst.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de bovenvermelde elementen van de bestreden beslissing, die ingaan tegen de inhoud van het administratief dossier, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding nu deze ingaat tegen de inhoud van het administratief dossier en voorbijgaat aan de bewijsstukken die nochtans voldoen aan de bepaling van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De motivering van de weigering van verblijf faalt naar recht.

Precies nu de onzorgvuldige beslissing tot weigering van verblijf faalt naar recht en aldus dient te worden vernietigd, minstens geschorst, werd ten onrechte vastgesteld dat het legaal verblijf van verzoeker in België is verstreken. Dit maakt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en aldus ten onrechte een bevel werd opgelegd om het grondgebied te verlaten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat zij in rechte en in feite is gemotiveerd en dit zowel voor wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst worden duidelijk de determinerende motieven aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de bestreden akte wordt hieromtrent verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn Italiaanse broer, maar dat hij niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte bovendien ook de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten. Dienaangaande wordt verwezen naar de juridische grondslag van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Met name geeft de gemachtigde aan dat het legaal verblijf in België van de verzoeker is verstreken. Verder wordt tevens gemotiveerd omtrent het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van de verzoeker en het aangehaalde gezinsleven niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden afgegeven. De afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. De verzoeker is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dat ondanks het precair verblijf in België, en dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoeker hier niet toe in staat zou zijn. Verder geeft de gemachtigde nog aan dat er ook geen sprake is van minderjarige kinderen of een medische problematiek.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Met zijn inhoudelijke kritiek op de in de bestreden akte opgegeven motieven, toont de verzoeker niet aan hoe de opgegeven motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, betreft dit de aangevoerde schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet regelt de bewijslast ter zake en luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

*Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).*

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de

Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van het herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst, heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens levensbehoeften. Zo kunnen ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn levensonderhoud, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk en duurzaam afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan uiteindelijk worden aangetoond met ieder passend middel, al geniet documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst de voorkeur. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” moet in elk geval echter wel door de aanvrager zelf worden aangebracht. De bewijslast berust dan ook volledig bij de verblijfsaanvrager en het is de bevoegde administratieve overheid die discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.1.2.3. De verzoeker bemerkt dat de inhoud van de thans bestreden beslissing *quasi* identiek is aan de beslissing van 10 april 2020 waarbij de eerdere aanvraag gezinshereniging, door hem ingediend op 2 januari 2020, werd geweigerd. Zo wordt verwezen naar de aanvraag gezinshereniging van 2 januari 2020 in plaats van deze van 14 juli 2021, wat volgens de verzoeker wijst op een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing.

De Raad merkt dienaangaande op dat bovenaan in de bestreden akte als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2021 werd ingediend door.” (eigen onderlijning).

Vervolgens wordt verderop in de bestreden beslissing uiteengezet dat de verzoeker op 2 januari 2020 gezinshereniging aanvroeg met zijn broer. Dit betreft duidelijk een materiële misslag waarvan niet blijkt dat deze verdere inhoudelijke implicaties heeft op de beoordeling van de aanvraag van 14 juli 2021 van de verzoeker. De verzoeker betwist op zich ook niet dat de thans bestreden weigeringsbeslissing betrekking heeft op de aanvraag van 14 juli 2021 en de bij deze aanvraag voorgelegde stukken. Deze materiële misslag kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

2.1.2.4. De verzoeker stelt voorts dat wordt verwezen naar een verzendbewijs van geld van de referentiepersoon naar een derde (M.A.Z.) van 4 juli 2016, terwijl noch uit de door de raadsman van de verzoeker gevoegde inventaris, noch uit de daarbij gevoegde stukken zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat een dergelijk stuk werd gevoegd.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- *Verzendbewijs van geld vanwege de referentiepersoon aan een derde (M. A. Z. (...)) dd. 04.07.2016.”*

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier dat de (vorige) advocate van de verzoeker, S.D., dit stuk bij haar schrijven van 7 juli 2021 wel degelijk aan de gemeente Tielt overmaakte. Dit schrijven werd aan de gemeente Tielt gericht teneinde de thans voorliggende verblijfsaanvraag te verduidelijken en teneinde een bundel met stavingstukken over te maken. Het verzendbewijs van 4 juli 2016 werd gevoegd als tweede stuk onder nr. 12 van de inventaris. Hoewel in het schrijven van 7 juli 2016 werd aangegeven dat het de attesten zou betreffen van geldverrichtingen van de referentiepersoon aan de verzoeker, blijkt dat de bijgevoegde overschrijving via Western Union van 4 juli 2016 niet aan de verzoeker was gericht, maar aan M. A. Z. Het getuigt derhalve net van een zorgvuldig handelen van de gemachtigde dat hij alle voorgelegde stukken in rekening heeft genomen en concreet heeft ontleed.

2.1.2.5. Verder betoogt de verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het voorgelegd huurcontract van het woonhuis van zijn broer. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag het huurcontract van de referentiepersoon voor een woonhuis te Tielt heeft voorgelegd.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter, zij het impliciet doch wel voldoende duidelijk, dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden:

“Het gegeven dat betrokkene sedert 05.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.”

Gelet op de hoger uiteengezette rechtspraak dient de verzoeker aan te tonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn broer of deel uitmaakte van diens gezin. De gemachtigde merkt in dit verband terecht op dat het onder één dak wonen in België *“betrekking (heeft) op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine”*. De verzoeker betoogt nog dat deze voorgelegde huurovereenkomst implicaties heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verzoeker gaat er hierbij echter aan voorbij dat zijn aanvraag door de thans bestreden beslissing niet werd geweigerd omwille van ontoereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon maar wel op de vaststelling dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dan wel van hem ten laste was. Deze vaststelling volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen en dit zonder dat de gemachtigde dient te beoordelen of de referentiepersoon al dan niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

2.1.2.6. De verzoeker benadrukt dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet aan de hand van stukken uitgaande van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst, dan wel met elk passend middel kan worden aangetoond dat hij ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verzoeker betoogt dat de verweerder kennis heeft van het gegeven dat hij Spanje op clandestiene wijze is ingereisd, dat een dergelijke reis van Marokko naar Spanje en vervolgens naar België enige tijd in beslag neemt en dat hij dus wel degelijk heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn broer in zijn land van herkomst nu hij Marokko ruime tijd voor zijn aankomst in Spanje heeft verlaten.

Overeenkomstig artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat de documenten die moeten aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst en dat bij ontstentenis hiervan elk passend middel kan worden aangebracht. De verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij ervan uitgaat dat uit het loutere gegeven dat de reis op clandestiene wijze van Marokko naar Spanje en vervolgens naar België enige tijd in beslag nam, *ipso facto* zou blijken dat de verzoeker ten laste is van zijn broer. Het ‘ten laste zijn’ in het land van herkomst moet wel degelijk met stukken worden ondersteund. Bovendien heeft de verzoeker in zijn aanvraag geenszins te kennen gegeven dat het ‘ten laste’ zijn reeds zou blijken uit de clandestiene overtocht vanuit Marokko naar Spanje en vervolgens naar België. Aangezien de bewijslast op de verzoeker zelf rust (zie *supra*), kan van de verweerder niet worden verwacht dat hij zelf op zoek gaat naar mogelijke indicaties van het ten laste zijn in het land van herkomst.

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

- “• *Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation - taxe de services communaux (TH-TSC) N° 12243 dd. 15.04.2021, waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet is onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Attestation N° 070540600 dd. 07.04.2021 waarin wordt verklaart dat betrokkene niet ingeschreven staat bij de sociale zekerheid in Marokko. Ook dit attest is niet relevant, zoals hierboven aangehaald.*
- *Attestation de revenu N° 12243 dd. 15.04.2021, waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene voor wat betreft 2020 geen belastingaangifte indiende. Ook dit attest heeft betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België, waardoor deze ook niet relevant is.”*

De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling feitelijk onjuist dan wel onredelijk is. De betrokken documenten werden opgemaakt na de aankomst van de verzoeker in België en hebben ook betrekking op deze periode. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak dient de verzoeker aan te tonen dat hij van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Door louter aan te halen dat zijn clandestiene reis van Marokko over Spanje naar België enige tijd in beslag nam, toont de verzoeker niet aan dat de gemaakte beoordeling feitelijk onjuist dan wel onredelijk is.

2.1.2.7. De verzoeker verwijst naar het voorgelegde administratief attest met nummer 72 dat volgens hem aantoonde dat hij geen enkele activiteit of arbeid heeft verricht in Marokko en dus onvermogen was. De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet schendt omdat met dit voorgelegde stuk geen rekening werd gehouden.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- *Administratief attest N° 72 op naam van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat betrokkene al twintig jaar in hetzelfde huis woonde voor zijn vertrek uit Marokko en dat hij tijdens zijn verblijf in Marokko geen enkele activiteit of arbeid heeft verricht.*

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt aldus dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgelegde attest nr. 72. Door enkel zijn eigen standpunt omtrent dit document naar voor te brengen, met name dat de verzoeker aan de hand van dit attest uitgaande van de bevoegde bestuurlijke overheid aantoonde dat hij geen enkele activiteit of arbeid heeft verricht in Marokko en dus onvermogen was, toont de verzoeker niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde niet deugdelijk of onzorgvuldig is. De kritiek van de verzoeker nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsoordeel, terwijl hij als annulatierechter niet bevoegd is om de bewijswaarde van het voorgelegde attest nr. 72 in de plaats van de bevoegde overheid te beoordelen in het licht van de bepalingen van artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet in de plaats van de verweerder stellen om te oordelen of de onvermogenheid wordt aangetoond met het attest nr. 72.

2.1.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte of onzorgvuldige feitenvinding, dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen.

Er kan derhalve geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

In de mate dat de verzoeker erop doelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd wanneer de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt

vernietigd, wordt erop gewezen dat de bestreden weigeringsbeslissing overeind blijft. Een schending van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te weigeren en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan uw Raad toe na te gaan "of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde." (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

Verzoeker merkt op dat ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, moet worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Immers heeft verzoeker al zijn actuele belangen op het grondgebied, alwaar hij reeds jarenlang is herenigd met zijn broer die in zijn levensonderhoud voorziet. Verzoeker heeft geen belangen meer in Marokko, reden waarom de alhier bestreden beslissing een uiterst grote impact nalaat op het privé- en familieleven van verzoeker. Nu de bestreden beslissing hier onvoldoende rekening mee houdt, doet zich een schending voor van artikel 8 van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker zijn privé- en familieleven alhier niet zou kunnen verderzetten wegens ontstentenis aan verblijfstitel en wegens het bevel het grondgebied te verlaten.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus bijzondere elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn broer aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien door artikel 8 van het EVRM.

Thans wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht in functie van zijn Italiaanse broer geweigerd en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

De gemachtigde heeft wel degelijk rekening gehouden met verzoekers familieleven. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Het feit dat de verzoeker thans in België inwoont bij zijn broer (de referentiepersoon), volstaat niet om een familieleven aan te tonen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat het EHRM voor meerderjarige familieleden bijkomende afhankelijkheidsfactoren verlangt opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Het is niet omdat de verzoeker inwoont bij zijn broer en zijn broer bepaalde kosten op hem neemt, dat dit wijst op een zodanige band van afhankelijkheid dat deze valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een gezins- of familieleven tussen de verzoeker en zijn broer dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aangetoond. In deze omstandigheden was de verweerder er niet toe gehouden om tot een verdere belangenafweging in het licht van het familieleven van de verzoeker over te gaan.

De verzoeker betoogt dat hij al zijn actuele belangen op het grondgebied heeft, waar hij reeds jarenlang is herenigd met zijn broer en hij geen belangen meer heeft in Marokko. Aangenomen wordt dat de verzoeker hiermee doelt op zijn privéleven.

In de bestreden akte wordt hieromtrent gesteld dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde voegt hieraan toe dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoeker daar niet toe in staat zou zijn. De gemachtigde heeft ter zake dus wel degelijk een proportionaliteitstoets doorgevoerd.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was de verzoeker echter reeds 30 jaar oud, hetgeen van hem inderdaad een volwassen persoon maakt die in staat moet zijn om zijn privéleven verder te zetten in zijn land van herkomst en dit ondanks het precaire verblijf in België de laatste jaren. Dat de verzoeker geen familieleden en geen banden meer zou hebben in Marokko wordt enkel beweerd, doch

niet aangetoond. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde geen “*fair balance*” zou hebben nagestreefd.

De enkele en bijzonder vage beweringen van de verzoeker volstaan niet om de beoordeling van de gemachtigde onderuit te halen. De Raad wijst erop dat de verzoeker *in casu* nooit gemachtigd werd tot een verblijf langer dan drie maanden en hij er dus niet op kon vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Het EHRM heeft in zijn arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, reeds gesteld dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De beoordeling van de gemachtigde is aldus in overeenstemming met de rechtspraak omtrent het recht op de bescherming van het privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel of van het “*fair balance*”-beginsel blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE